

Co říká Poselství

... Můžete si toto základní vědění snadno sestavit z mého Poselství, ale musíte při tom býti jako děti, které se namáhají přiřadit správně k sobě jednotlivé krychle obrázkové stavebnice, až z toho vznikne zcela určitý obraz. ...

🕊️ [95. Kruh bytostného.](#)

Síla

🕊️ [vyhledání](#)

... Síla jest pouze v životě samotném, tvoří s ním jedno a jest od něho neodlučitelná. ...

... Protože mimo Boha nic není skutečně „živého“, má také jedině On sílu, která jest v životě. Jedině On sám jest proto také onou často jmenovanou prasílou, nebo vůbec „silou“! A v síle jest opět světlo! Výraz „prásvětlo“ jest proto stejně nesprávný jako výraz „prasíla“. Jest prostě jen jedno světlo a jedna síla: **Bůh!** ...

... *Proto* jsem ve svém poselství mluvil zpočátku o „síle“, která proudí stvořením, protože jsem mnohé mohl učiniti lidem srozumitelné jen tímto způsobem. ...

🕊️ [Život](#)

... Jest jen *jeden* Stvořitel, jeden Bůh a proto také jen *jedna* síla, která proudí veškerým jsoucnem, oživujíc a podporujíc je!

Tato čistá tvůrčí síla proudí stále celým stvořením. Spočívá v něm a jest od něho neodlučitelná. Nacházíme ji všude: ve vzduchu, v každé kapce vody, v narůstajících horninách, v úsilí rostliny, zvířete a ovšem i v člověku. Není ničeho, kde by nebyla. ... 🕊️ [5. Zodpovědnost.](#)

... Mluví-li se tu o Božské a duchovní síle, nepopírá se tím fakt, že ve skutečnosti jest jen *jedna* síla, která vychází z Boha a proniká celým stvořením. Jest však rozdíl mezi Božskou a mezi duchovní silou. Duchovní síla jest ovládána silou Božskou, ze které vyšla. Není snad zeslabenou Božskou silou, ale jest silou *pozměněnou*. Touto změnou stala se jiným druhem a tím dostalo se jí v její schopnosti působení užších mezí. Jsou to tedy dva různě působící druhy a ve skutečnosti přece jen jedna síla. K tomu připojuje se pak ještě síla bytostná, která jest pozměněnou silou duchovní.

Jsou tedy tři základní síly, z nichž síla duchovní a bytostná jest živena a ovládána silou Božskou. Všechny tři nutno nazvati silou jedinou. Další sil není. Jest pouze mnoho odrůd, které vznikly ze základního druhu duchovního a bytostného a které pak i ve svých účincích projevují různosti. Každá odrůda ve své změně přináší opět přiměřeně pozměněné zákony, které se vždy důsledně přičleňují k základnímu druhu. Navenek jeví se však přece vzájemně cizejšími podle zmíněné síly.

Ale všechny druhy, i druhy základní, jsou vázány na nejvyšší Božský zákon síly a mohou ve svých vlastních pozměněných zákonech býti jinými jen v zevních formách. Jeví se tedy pouze jinak, protože každý druh i odrůda, mimo samotné Božské vůle, tvoří jen druhy částečné a zlomkové, které jsou v důsledku toho kusými díly, jež pak také mohou míti jen částečné zákony. Tyto usilují k celku, k dokonalosti, od které jsou odvozeny. Usilují k čisté Božské síle, která jest totožná s Božskou vůlí, jež působí jako nezvratný železný zákon.

Každá síla působí svými odrůdami ve stávající jemnohmotné a hrubohmotné hmotě přiměřeně podle dočasného druhu a vytváří v této hmotnosti svou vlastní různorodostí též *různorodé* světy, nebo úrovně. Tyto světy posuzovány samy o sobě jsou jen kusým dílem a zlomkem celkového stvoření, protože síla, která je vytvořila, jest také jen dočasně pozměněným kusem s nedokonalými, protože jen částečnými zákony. *Jen celé* zákony jednotlivých světových úrovní ve svém *souhrnu* dají pak znovu dokonalé zákony, které byly Boží vůlí vloženy do prvotního stvoření, do čisté duchovní říše. ... 🌱56. „*Sestup z kříže!*“

... Jedině síla vytváří *tlak!* *Působení* tlaku je určováno růzností *odporu*, který kladou různé druhy ve stvoření. Rozdíly v odporu vyvolávají zprvu žár nebo chlad, barvy, tóny, přitahování nebo odpuzování, pohyb, tíži nebo lehkost jakož i všechno střídání. Teprve odporem nabývají všechny vlastnosti výrazu!

Slovo „výraz“ staví vlastně tento děj do *pravého* světla, poněvadž vlastnosti všech druhů jsou silou skutečně *vyrázeny*, tlakem síly nabývají *výrazu* a jsou donuceny *projeviti se*. Čím silnější nebo slabší je při tom *odpor* druhů, tím zřetelněji se ukazují tlakem vytvořená a vytlačená vyzářování, jakož i jejich účinky ve svých, při tom se vyvíjejících, naprosto určitých vlastnostech.

Představte si to asi takto: živá síla *jest!* Lze ji vycítit a zpozorovat teprve odporem, který vyvolává a vytváří tlak, jenž touto silou roste nebo slábne.

A *tlakem* vzniká všechno, co se projevuje. Je to základ každého zformování ve stvoření, které se musí současně podřídit rovnoramennému kříži, v němž se musí zachvívat, poněvadž tento kříž jest živoucí silou, jejíž pozitivní a negativní záchvěvy jsou vždy v rovnováze. Pozitivní záchvěvy probíhají směrem kolmým, negativní směrem vodorovným. ...

🌱83. *Plamen učedníků.*

Pohyb

... Vůle vychází z Prasevřtla od Boha Otce, přímo skrze Imanuele a v krouživém oběhu se vrací zpět a jde od Imanuele skrze Ježíše zpět k Prasevřtlu. Takový je oběh záření Božského trigonu. Z toho povstal v nynějším naplnění Božský trigon: Bůh Otec jako hlava, pak Ježíš trochu níže vpravo, Imanuel vlevo, spojení pevně zářením. Tím vzniká forma trojúhelníku. Také zde splnil se tedy zákonitý koloběh zpět k prapůvodu. Předcházel jako první, všem ostatním uzavírajícím se kruhům dění! Všechny ostatní musí nyní následovat. - ... 🌱33. *Budiž Světlo.*

... To, co v celém stvoření formuje, udržuje, způsobuje zrání a rozklad, jest jen výsledek účinku více méně silného pohybu. ...

... Poněvadž tedy síla a život jsou nerozlučny, stvoření však je formováno, udržováno a opět v rozklad uváděno jen pohybem, nemůže se uvnitř stvoření mluvíti ani o síle, ani o životě. ...

... Kdo tedy chce mluvíti o objevu prásíly, nebo chce dokonce využití prásíly pomocí strojů, jest na omylu, protože toho nemůže najíti uvnitř stvoření. ...

... V blízkosti Světla jest síla vyzařování přirozeně největší. Jest tak mocná, že v ní nemůže býti žádného jiného pohybu než naprostý, přímý *pohyb kupředu*, který spočívá ve vyzařování. Tak vychází to od Boha daleko, do pohádkových dálav, jichž rozsah si lidský duch nedovede ani představit.

Ale tam, kde toto naprosté puzení kupředu, které se rovná trvalému, nesmírnému tlaku, konečně poněkud povolí, mění se dosavadní, jen kupředu přímo se ženoucí pohyb v pohyb *krouživý*. Tento krouživý způsob vzniká tím, že současně s pohybem kupředu působí přitažlivost živé síly. Všechno, co bylo vrženo za hranici přímého vyzařování, strhuje tato přitažlivost živé síly opět nazpět až k bodu, kde převládá jen pohyb kupředu. Tím vznikají krouživé pohyby *elipsovitého tvaru*, protože to již není žádný vlastní pohyb, nýbrž jen pohyb vzniklý přitažlivostí, která spočívá v síle, tedy v Bohu samotném. Tento pohyb vznikne vždy, když to, co bylo vypuzeno přes jistý bod, jest přitažlivostí strženo opět nazpět. ...

... Teprve když Bůh ve své vůli vyslal veliké slovo: „*Budiž světlo!*“ vystřelily paprsky přes tuto dosud určenou hranici dále do temného vesmíru, kde nebylo světla a přinášely pohyb a teplo. ...

... Čistota dokonalosti vyžaduje *tlak Božského vyzařování v jeho nejvyšší síle*, jak jest to možno jen v blízkosti Boží. Tlak budí pohyb a z něho vzniká teplo, horko a žár. Ale tlak jest jen projev síly, ne síla sama. Také záření a vyzařování vznikají jen pod tlakem síly, nejsou však silou samotnou. Proto jsou vyzařování a záření ve stvoření také jen důsledkem přiměřeného pohybu, který se musí zase řídit podle stávajícího tlaku. Kde ve stvoření není tedy žádného záření, tam také není žádného pohybu, nebo jak lidé mylně říkají, není tam „života“. Neboť každý pohyb září. Zastavení pohybu jest nicota, nehybnost, kterou lidé nazývají smrt. ...

... Může se zcela dobře říci, že stvoření jest obklíčeno a prostoupeno obrovským mnohobarevným rozvětvením záření. Tato záření jsou jen projevem rozmanitých pohybů, které mají svou příčinu v tlaku živé síly v Bohu. Jinými slovy: Bůh svou živou silou udržuje stvoření. ...

Život

... *Pohyb* jest základní zákon v celém stvoření právě tak, jako zde na zemi. ...

... Teprve pohybem může se vše formovati a utvářeti. Pohyb, neustávající pohyb, jest proto také *udržovatelem a ozdravovatelem* všeho, co se nachází ve stvoření. ...

... *Pohyb* jest hlavním přikázáním pro všechno, co spočívá v tomto stvoření. Neboť toto stvoření povstalo z pohybu, jest jím udržováno a stále obnovováno! ...

22. Pohyb zákonem stvoření.

... Tak proudil svěží proud duchovních sil živé vody až dolů k zemi a odtud, ve formě vděčného uctívání, jako výron trvalého prožití, míruplně opět vzhůru, k všeudržujícímu prameni. ...

☉ 81. Smysl pro rodinu.

... Dnes to chceme pojmenovati jako vlastní oddíl stvoření *kruhem bytostného!*

Pod tímto druhem je tedy nyní třeba vyrozumívati něco zcela jiného než to, co jsme jednoduše označovali názvem „bytostné“. Ti, kteří byli takto dosud mnou označováni ve svém působení, jsou těmi vlnami dolů a opět nahoru proudícího světla, kteří vzali na sebe formu a kteří jsou tedy ve spojení v přímém směru nebo řetěze s hradem Grálu. Nejsou to tedy síly *krouživé*.

V tom spočívá rozdíl. I krouživé síly mají tvar ve svém působení, jsou však jiného druhu, který mohl povstati teprve *křížováním* záření. Nevíte o tom dosud ničeho, ačkoliv již mnohé znáte.

Tento krouživý pohyb má svůj vznik, svůj začátek v odloučení kladného od záporného, tedy aktivního od pasivního, které nastává v hradu Grálu a které jsem od začátku svého dnešního vysvětlení označil jako *změnu* proudění, která nastává dělením ve hradě.

S nastavším ochlazením paprsků Světla odděluje se pozitivní od negativního a tvoří se tím *dva* druhy záření, zatímco až ke hradu Grálu je v činnosti jen *jeden jednotný* paprsek, vytvářející božskou sféru, ve které všechno, co se stalo formou, nese v sobě pozitivní i negativní harmonicky sloučené. ...

☉ 95. Kruh bytostného.

Záření

... Jsoucnost Boha, síly, světla, tedy života, vyžaduje sama již tvoření! Neboť živé světlo, živá síla nemůže se obejíti bez *vyzařování*. A v tomto *vyzařování* jest skryto vše potřebné pro stvoření!

Vyzařování však není světlo samo!

Vše, co trvá mimo Boha, má svůj původ jen v jeho vyzařování! Toto vyzařování jest však pro světlo samozřejmým projevem a účinkem. A tento účinek byl zde *vždy*, od věčnosti.

V blízkosti Světla jest síla vyzařování přirozeně největší. Jest tak mocná, že v ní nemůže být žádného jiného pohybu než naprostý, přímý *pohyb kupředu*, který spočívá ve vyzařování. Tak vychází to od Boha daleko, do pohádkových dálav, jichž rozsah si lidský duch nedovede ani představit.

Ale tam, kde toto naprosté puzení kupředu, které se rovná trvalému, nesmírnému tlaku, konečně poněkud povolí, mění se dosavadní, jen kupředu přímo se ženoucí pohyb v pohyb *krouživý*. Tento krouživý způsob vzniká tím, že současně s pohybem kupředu působí přitažlivost živé síly. Všechno, co bylo vrženo za hranici přímého vyzařování, strhuje tato přitažlivost živé síly opět nazpět až k bodu, kde převládá jen pohyb kupředu. Tím vznikají krouživé pohyby *elipsovitého tvaru*, protože to již není žádný vlastní pohyb, nýbrž jen pohyb vzniklý přitažlivostí, která spočívá v síle, tedy v Bohu samotném. Tento pohyb vznikne vždy, když to, co bylo vypuzeno přes jistý bod, jest přitažlivostí strženo opět nazpět.

V těchto krouživých pohybech, kde povolil nesmírný tlak přímého vyzařování, vzniká přirozeně i

lehké ochlazení a z toho pak opět srážení a tuhnutí.

Sražena klesá, hlouběji nebo dále od původního nejsilnějšího vyzařování, jest však stále ještě udržována vše pronikající přitažlivostí síly. Zároveň však se jí dostává stále ještě dosti hnací síly vyzařováním. Tím vznikají stále nové krouživé pohyby, setrvávající vždy v jiných, ale zcela určitých hranicích. Tak následuje stále srážení a tuhnutí za srážení a tuhnutím, a vytváří se jedna elipsovité kroužící pohybová úroveň za druhou. Tak vzniká nahromadění a konečně stále pevnější tvary, víc a více vzdálené od prvotního vyzařování a jeho nesmírného tlaku kupředu.

Z takto vzniklého odstupňování vytvářejí se úrovně, v nichž se určité druhy shlukují a udržují podle stupně svého ochlazení. Tyto úrovně nebo druhy jsem již vylíčil ve svém poselství. Na nejvyšším místě stvoření jest to veliká základní úroveň duchovna, k ní pak připojuje se bytostné, jemnohmotné a konečně hrubohmotné. Každá úroveň má opět mnohá odstupňování. Jest samozřejmo, že při tom všechny dokonalejší druhy zůstávají výše, východisku nejbliže, protože jsou mu nejpodobnější a přitažlivost živé síly musí na ně působiti nejsilněji.

Jak jsem již řekl, toto vyzařování Světla, tak nepochopitelné lidskému duchu, bylo tu vždy, od věčnosti.

Ale Bůh nedal tomuto vyzařování působiti dále, než k jisté hranici, na které proud, ženoucí naprosto kupředu, tvořil ještě přímou linii. Tak udržovalo se čisté Božské vyzařování svítící plnou jasností, bez ochlazování a s tím spojeného srážení. To tvořilo Božskou sféru, věčně trvajícím s Bohem samotným! Do tohoto jasu nemohlo nikdy vniknouti zkalení, ani žádné odchylení nebo změna. Byla možná jen dokonalá harmonie s původem, se Světlem samotným. Toto Světlo jest nerozlučně spojeno s Bohem a nemůže postrádati *tohoto* vyzařování živé síly, které jest jeho přirozeným projevem.

K této Božské sféře, ve které panuje tlak nejbližší blízkosti živé síly, nepochopitelný pro lidského ducha, patří jako nejzazší bod, jako hranice a současně kotviště, vlastní hrad Grálu, který lze si také představit i myslet jako uzavírající protipól. Nachází se tedy ještě v okruhu Božského, jest proto od věčnosti a zůstane nezměněn pro celou věčnost, i kdyby stvoření mělo se jednou rozpadnouti v trosky.

Tak tomu bylo od věčnosti. Jest to něco nepochopitelného pro lidského ducha.

Teprve když Bůh ve své vůli vyslal veliké slovo: „*Budiž světlo!*“ vystřelily paprsky přes tuto dosud určenou hranici dále do temného vesmíru, kde nebylo světla a přinášely pohyb a teplo. A to byl počátek stvoření, které zrodilo pak lidského ducha a mohlo se mu státi domovem.

Bůh, Světlo, nepotřebuje tohoto stvoření. Kdyby opět omezil vyzařování jen na jeho nutnou hranici, takže by zůstala jen sféra Božské čistoty, do které nemůže vniknouti zkalení, jako tomu bylo zprvu, nadešel by konec všeho dalšího. Tím přestalo by však i bytí člověka, který může býti vědomým jen v *tomto* stvoření. –

Bezprostřední a přímé vyzařování Světla může ploditi *jen* dokonalost. Ale ve změnách tohoto prvotního tlaku, které nastávají stále většími vzdálenostmi, zmenšuje se tato původní dokonalost, protože postupujícím ochlazováním stále a trvale odlučují se jednotlivé části a zůstávají zpět. Čistota dokonalosti vyžaduje *tlak Božského vyzařování v jeho nejvyšší síle*, jak jest to možno jen v blízkosti Boží. Tlak budí pohyb a z něho vzniká teplo, horko a žár. Ale tlak jest jen projev síly, ne síla sama. Také záření a vyzařování vznikají jen pod tlakem síly, nejsou však silou samotnou. Proto jsou vyzařování a záření ve stvoření také jen důsledkem přiměřeného pohybu, který se musí zase řídit podle stávajícího tlaku. Kde ve stvoření není tedy žádného záření, tam také není žádného

pohybu, nebo jak lidé mylně říkají, není tam „života“. Neboť každý pohyb září. Zastavení pohybu jest nicota, nehybnost, kterou lidé nazývají smrt. Tak nastane také veliký soud jen zvýšeným tlakem Božského paprsku. Stane se tak prostřednictvím Vyslance Božího, vtěleného do hrubohmotnosti, jemuž Bůh dal jiskru své živé síly. Tlaku této jiskry živé síly, který přirozeně nemůže být tak silný jako mocný tlak živé síly v Bohu Otci samotném, může odolat jen všechno to, co se pohybuje *správně* v zákonitých projevech Božské síly! Toto *správné* bude tím posíleno, ale nerozžhaví se až do bílého žáru, který by je roztavil. K tomu by již záření jiskry síly tohoto Vyslance Božího nedostačilo. Všechno, co překáží, vymkne se však ze svých stěžejí, bude vyraženo ze svého falešného pohybu a dráhy, bude rozloženo a rozbořeno. Na to záření síly této jiskry dostačí úplně. Tak nastane velký Boží soud zcela samočinně a nepodléhá snad libovůli Vyslance Božího. Stane se tak prostě na základě zákona záření, který se musel vytvořit jako důsledek vyzařování Božské síly. Všechno, co se *správně* pohybuje, jak v myšlení, tak v konání, vyzařuje v hrubohmotnosti barvu fialovou.

Ale vše, co jest temné a zlé, nebo k tomu usiluje, nechť v myšlení nebo v žádosti, má barvu kalné žlutí. Tyto dvě barvy jsou základní barvy pro soud! Podle síly chtění nebo konání jsou také pak vyzařování slabá nebo silná. S Vyslancem Božím přichází paprsek *Božského* světla nezměněný do stvoření a tím i sem na zemi! Božské světlo posílí a pozvedne dobro, tedy všechno pozemsky fialové, kdežto pozemsky kalná žlutí bude rozložena a zničena.

Podle druhu a síly chtění nebo konání jest vyzařování silné nebo slabší. A podle toho vytvoří se pak také druh a síla soudícího účinku Božského světelného paprsku v neomylné spravedlnosti!

Může se zcela dobře říci, že stvoření jest obklíčeno a prostoupeno obrovským mnohobarevným rozvětvením záření. Tato záření jsou jen projevem rozmanitých pohybů, které mají svou příčinu v tlaku živé síly v Bohu. Jinými slovy: Bůh svou živou silou udržuje stvoření. Všechno to jest *správné*, nechť se proto volí jakákoliv forma výrazu. Musí však být přesně znám pravý původ a postup dalšího vývoje, chce-li se na tomto základě něco podniknouti.

Nejvyšší stupeň tepla dává *bílý* žár, jak je tomu ve sféře Božské. Při menším stupni tepla vznikají znenáhla jiné barvy a při ochlazování se vše víc a více zhušťuje. ...

Život

... Jak jsem již řekl, nedají se různé druhy hmotnosti *smísiti*. Zato dají se však za přispění bytostného vázání a nesčetněkrát spojovati. V tomto vázání a spojení vznikají pak teploty a vyzařování. Každý jednotlivý druh hmotnosti vytváří při tom své určité vlastní vyzařování. Toto směšuje se pak s vyzařováním jiných, s ním spojených druhů a dohromady dává věnec záření, který jest dnes již znám a jmenuje se zkrátka ód, nebo také vyzařování. Tak má své vyzařování každý kámen, každá rostlina, každé zvíře a možno je pozorovat. Podle *stavu* těla, tedy obalu nebo tvaru, jest toto vyzařování zcela rozdílné. Proto mohou být ve věncích záření pozorovány také poruchy a podle toho dají se poznati nemocné body obalu nebo těla.

Věnec záření dává tedy každé formě zvláštní okolí, které tvoří ochranu k obraně, avšak zároveň i most k dalšímu okolí. Kromě toho dotýká se tento věnec záření ještě nitra, aby bral účast na vývoji bytostného jádra v *nejhrubším* smyslu. Ve skutečnosti připojují se k tomu ve stvoření ještě mnohé věci ke skutečnému působení. ...

... Není těžko pochopitelným, že rozhodujícím pro druh směsi záření musí být *ten* druh hmotnosti obalu ducha, který jest zastoupen nejsilněji. Vyzařování stávajícího nejsilnějšího druhu hmotnosti

bude míti při tom přirozeně také vždy nadvládu. Co převládá ve vyzařování, má však také nejsilnější vliv do nitra i navenek. ...

... Podstata věnce záření jest rozhodující pro sílu vlny a druh výchvěvů (vibrací), které mají býti přijímány ze soustavy záření celého vesmíru. Necht' posluchač a čtenář přes to lehce nepřechází. Ať se zahlubá do té myšlenky a pojednou uvidí před sebou rozloženy všechny nervové provazce ve stvoření, jichž používání se má naučiti.

Necht' si představí prasílu zářivě vylitou na dílo stvoření! Tato prasíla proudí skrze stvoření, každou částí a každým druhem. A každá část a každý druh odevzdá ji opět dále, změněně zářící. Různorodá podstata jednotlivých částí stvoření přivodí tím změny v prvotním záření, kterážto změna mění také barvu tohoto záření. Tak jeví celé stvoření podivuhodný obraz nejnádhernějšího vyzařování barev, jak by jich nedovedl podati žádný malíř. Každý díl stvoření o sobě a každá hvězda, ba každé jednotlivé těleso, byť sebe menší a nepatrnější, jsou podobny jemně broušeným hranolům, které každý přijatý paprsek vysílají dále v mnohonásobné různě zbarvené zářivosti. Tyto barvy jsou pak provázeny zvučícím zněním, které se rozléhá jako opojný akord. Tóny nemají barev, nýbrž barvy mají tóny. Ovšem jen tyto barvy vyzařování. Ne snad mrtvé barvy, nanesené lidskou rukou. A barvy, používané lidmi, v poměru k barvám vyzařování, jsou mrtvé. ...

✚ 66. *Hrubohmotnost, jemnohmotnost, vyzařování, prostor a čas.*

... Vy víte, že ze Světla se paprsky štěpí a rozdělují se ve zcela určité poddruhy. V každé další úrovni směrem dolů jest ochlazením vyvinut vždy znovu nový poddruh, tedy oddělen. Tento poddruh nemohl se oddělit pod větším tlakem, trvajícím nad hranicí dosavadní úrovně, ale teprve dalším ochlazením a tím sníženým tlakem nebo stupněm horkosti mohl se uvolnit a osamostatnit se.

Každé takové oddělení nebo odloučení dává současně také nové zformování odděleného druhu k tomu odpovídající bytostnou postavou. Tento děj provádí se úplně samočinně podle zákona stvoření. Tak vzniká celý řetěz se svými různými bočními skupinami pomáhajících a budujících bytostných, o nichž jsem k vám mluvil.

A všichni jsou vzájemně spjati, takže možno říci, že si podávají ruce.

Tento celý řetěz *bytostných* stojí jen ve vůli Boží. Jsou ztělesněnými uzly paprsků, které rozvádějí dál a ve svých zcela určitých druzích jsou vždy *dárci* ve stvoření, kteří, takto působíce, *září dolů* a pronikají celým stvořením.

Tedy připomínám, bytostní jsou *dárci* zářivých sil Božského vyzařování, kteří, poslouchajíce tlaku anebo stojíce pod tlakem *se shora, vždy září dolů!* Protiproud dávají ztělesnění duchovní, kteří z těchto záření přijímají a je *zužitkováním vzhůru vyzařují!*

V tom spočívá koloběh záření ve stvoření! V prvním okamžiku jste však poněkud zmateni a domníváte se, že je v tom rozpor, protože jsme mluvili o tom, jak Prastvoření v čistě duchovním září dolů na všechny lidské duchy a myslíte nyní, že do stvoření vybíhají dolů dva druhy záření vedle sebe: bytostné a duchovní.

To samo o sobě není falešné, neboť tyto dva druhy záření stojí již vedle sebe, ale rozdíl je v jejich působení, které vyvolává koloběh.

Vy víte, že jsem vám říkal o vyzařování Prastvořených, čistě duchovních. Ale účinek *těchto*

vyzařování je jiný než Prastvořených bytostných. Vyzařování bytostných je *dávající, předávající, zprostředkující*, jak jsem zdůraznil. Stále jsem upozorňoval již od začátku ve svém Poselství na to, že Prastvoření v čistě duchovním, tedy čistě duchovní, ve svých rozličných druzích působí na lidstvo *jako obrovské magnety*, tedy *přitažlivě* nebo *ssavě*.

Obraz k tomu mohu vám teprve dnes doplnit, když ostatní přednášky předcházely a ujasňováním k tomu připravily půdu. Ve skutečnosti rozšiřujeme dnes jen to, co bylo dosud řečeno a o čem jste si pravděpodobně neudělali zcela odpovídající obraz. Když se mluvilo o vyzařováních, představovali jste si vyzařování *vždy jako dolů působící*.

Jsou však dva druhy jejich různého účinku. Zcela přirozeně jdou vyzařování Prastvořených, čistě duchovních také dolů, ale jejich *účinek je vzhůru usilující* přitažlivou silou, již nemají bytostní, kteří jsou vždy jen *darujícími*, tedy *dávajícími*!

Duchovní je *povzbuzující* svou schopností *přitažlivosti*. A v tomto výkonu přitažlivosti spočívá vlastně a jediné tak zvaná svobodná vůle rozhodnutí, budete-li správně uvažovat. Dokonce mnohem více než to, je v tom také ještě bezpodmínečně spravedlivé rozdělení odměny nebo trestu, jež přichází na dotýčného jako následek rozhodnutí!

Přemýšlejte o tom zcela klidně a představte si obrazně tyto děje ve všech podrobnostech. Uvidíte náhle před sebou překvapující *jednoduchost* zákonitosti ve stvoření i bezpříkladnou jasnost všeho. Uvidíte také, že duchovní, vzdor jemu poskytnuté svobodné vůli k rozhodnutí, jest od této chvíle spojeno s účinnou závazností na následky a to *tímže* zákonem.

Jediná schopnost duchovního působí tedy mnohostranně, *tak* spravedlivě, *tak* důsledně, že musíte před tím zůstat stát s úžasem, jakmile to správně poznáte.

Je přece zcela srozumitelné, že tato magnetická schopnost přitahování duchovního pod zákonem přitažlivosti stejného druhu přitahuje vždy jen *to*, co jest schopností rozhodnutí *chtěno*, nic jiného. A sice zcela přesně se všemi nejjemnějšími odstíny a zabarvením dobře tak jako zla! Zamyslete se jen důkladně nad tím! Není to těžké. Tolik představivosti musí vyvinout *každý* člověk.

Této schopnosti přitahování duchovního je dána jako protiváha schopnost rozhodnutí, které nepotřebuje bytostné, dávající vždy jen svým vlastním způsobem! Duchovní přitahuje přirozeně také vždy jen to, co odpovídá jeho současnému chtění, protože každé chtění uchopí ihned celého ducha, prosvítí nebo prožhaví ho, čímž se schopnost přitahování teprve vyvolává a vzniká přiměřeně k současnosti.

Schopnost přitahování nemůže duch se sebe setrásti, neboť ona jest jeho vlastní, nebo jasněji řečeno, vlastnictvím nebo částí jeho druhu. Toho se nezbaví. A jako jiná část duchovního druhu jest mu přidána určující schopnost rozhodnutí, to jest žádosti nebo chtění, kterého se rovněž nemůže zbavit, protože má působiti *pomocně*. Jinak by duchovní přitahovalo prostě *všechno*, co jest, bez ladu a skladu a mohlo by býti těžce obtíženo.

Takové chyby jsou však ve stvoření vyloučeny spravedlivým zákonem přitažlivosti stejného druhu, který je svou činností jako veliký, nepodplatitelný strážce pořádku. Spojte to nyní všechno, dejte tomu ožiti před vašimi očima a získali jste při tom mnoho pro své vědění. Musíte se také namáhati a je-li nutno, zabývejte se tím celé hodiny a dny tak dlouho, až to správně pochopíte. Pak je vám tím dán opět jeden klíč do ruky, který otvírá mnohé, téměř veškeré brány ve stvoření k vašemu porozumění! ...

... Bytostné září a *daruje* se shora dolů, čistě duchovní září rovněž dolů, působí však při tom místo

dávání magneticky přitažlivě!

A protože Prastvoření, čistě duchovní nacházejí se na nejvyšší hranici stvoření, jak to odpovídá jejich druhu a protože mají nejsilnější sílu přitažlivosti v duchovním, působí jako obrovské magnety na všechno, co je duchovního druhu, *udrží* to a dávají svému druhu odpovídajícímu, tedy v tomto a ve všech případech *vždy jen tomu zpracovanému, dobru* prouditi *vzhůru* ze všech úrovní, zatím co od nich samotných pak vše, jimi zpracované, je zase odsáto nebo odtaženo Božským, jehož síla přitažlivosti je přirozeně ještě silnější.

Připomínám, že *vždy jen zpracované* dobro je přitahováno *vzhůru* a sice jen samotná *záření*, jež můžeme označiti jako výsledek duchovního působení.

Nyní vám chybí pojem pro nutné *zpracování*. Zpracování děje se *pouze chtěním* duchovního, jež je mu vlastní a které proto vůbec nic jiného nedovede, než bezpodmínečně stále něco chtít, i když je to jen nějakým vnitřním nutkáním.

A tento děj nebo činnost, můžeme to nazvat také *pohybem* chtění, přitahuje v prožhavení to, co je současnému druhu stejnorodé ze záření darovaných bytostnými.

Ve spojení vyzařování chtění duchovního s dary bytostného, jež jsou stejného druhu jako toto chtění, je obojí znovu zesíleně prožhaveno. Tímto prožhavením vzniklé užší vázané spojení vydává nové vyzařování jiného, ale také silnějšího obsahu.

V tom jest tak zvané *zpracování*. A tato, *novým spojením pozměněná záření* jsou přitahována nejbližší vyšší úrovní a tím pozvedána, jdou tedy *vzhůru*.

Tento děj opakuje se trvale od úrovně k úrovni směrem *vzhůru*, když ... není zlým chtěním nebo vlašností duchovního usilování *vzhůru* podvázán a odříznut; neboť jen dobré chtění vede *vzhůru*.

Vlašnost je brzda, která nedovolí udržovati nutný pohyb. Následuje pak váznutí v celém stvoření a *to* je to, čím pozemské lidstvo tak zhřešilo. Zhřešilo proti celému stvoření a tím také proti vůli Boží, proti Duchu Svatému!

Přivedilo váznutí v koloběhu, který je teprve nyní zase přiváděn do správného, dokonce zesíleného pohybu a tím strhne dolů vše, co se proti němu vzpíravě stavělo. -

Nejsou to tedy záření duchovního sama ze sebe, jež vedou *vzhůru*, to si musíte předem ujasniti. Tato prostá vlastní vyzařování jsou *přízůsobena* dotýcným úrovním, v nichž se duchovní ve svých lidských ztělesněních současně nachází a jsou proto také přiměřeně ochlazená. Musela by trvale zůstat ve stejné úrovni, kdyby nutkající chtění duchovního nepřitahovalo a tím současně nezpracovávalo dary nebo záření bytostných.

I to děje se všechno úplně samočinně. Nastane přiměřené spojení záření, jemuž se duchovním pohybem chtění dostane silnějšího stupně teploty a tím možnosti spojení s přitažlivostí vyšší úrovně, jež se ihned dostaví.

Kroužení záření můžete si přibližně představit *tak*, jako oběh krve v lidském těle, který tím dává přibližný odlesk dění ve stvoření.

Pohyb záření je tedy ve stvoření zcela prostý a přece přísně podmíněný: bytostné září jen dolů a je *vždy jen darující, dávající*. Duchovní září rovněž ze sebe dolů, vzdor tomu působí však v usilování *vzhůru* podle vyličení, které jsem vám právě dal.

To se týká samozřejmě zase jen *záření* samotných, ne snad těch duchů, kteří se stali *osobnostmi*, lidských duchů. Tito nacházejí svou cestu vzhůru nebo dolů zákonem tíže, který je ve skutečnosti úzce spojen se zákonem přitažlivosti stejného druhu, oba působící tak jako jeden.

Jde-li usilování, tedy chtění a přání lidského ducha vzhůru, tvoří jím zpracovaná záření, která jsou vždy se shora přitahována, *cestu*, silnici vzhůru pro něj samého, po níž on kráčí nahoru zcela zákonitým způsobem. Při tom přitahuje vždy výše a výše položená záření bytostných, jež mu pomáhají při výstupu jako lano, nebo jako nitky, protože jejich zpracováním dostává i jeho duchovní forma stále více tepla, jež mu dává stoupati vzhůru a činí ho trvale lehčím, světlejším, prožhavenějším.

Přes úzkou souvislost všech dějů jsou vždy ještě mnohé zvláštní vedlejší děje, vycházející v každém případě jeden z druhého a jsou tímto postupem podmíněny a spolu spředeny.

Nechci-li vám porozumění pro to ztížit, nemohu se dotýkat těchto vedlejších dějů. Ale to, co jsem vám dnes řekl, stačí, aby vám to dalo pevnou oporu pro další postup vpřed a pozdější vlastní bádání.

Jest tedy bytostné stále jen ve vůli Boží *rozdávající*, zatím co všechno duchovní svou schopností přitažlivosti ve chtění stále zůstávalo jen požadujícím a beroucím. ...

51. Koloběh záření.

... Vy víte, že vše, co se ve světech může zformovati, spočívá ve *vyzařování* nejsvětějšího Světla. Vyzařování Světla obsahuje vše, co bylo třeba k vytvoření všech světů a čeho nelze postrádat k jejich udržení. Chcete-li mne správně sledovati, učinite předem ostrý rozdíl mezi Bohem, *samotným* všesvatým Světlem a mezi Božím *vyzařováním*.

Nesmíte udělat chybu a myslet, že Světlo a jeho vyzařování jsou *jedno*, protože záření přichází ze Světla. Takové odůvodnění by vyplývalo z *lidského* myšlení, které nemůže dosáhnout až do těchto výšek a proto také nemůže najít správného pojmu.

Spokojte se proto tím, říkám-li, že bezprostřední vyzařování Boží je sice Božské, ale není Bohem samým. To je tedy *dvojí* a nepovažujte to za jedno.

Bezprostřední vyzařování Boží má však opět svou hranici v hradu Grálu. Za ním je již *změněné* a nelze je proto již označovati jako Božské.

Čím více se snáší dolů, tím více změn učiní ochlazováním a s ním spojenými proměnami. Přesto však musíme je stále nazývati vyzařováním Světla, kterým i ve všech proměnách zůstává. Jsou tu však určité rozdíly.

Toto vše jsem již v mém Poselství vysvětloval dost obsírně, abych tím dal přesný obraz. Dnes chci mluvit jen o stavbě *země*. Proto přejdu proměny vyzařování Světla až k hmotnosti i jejich účinky a začnu ihned mluvit o samotné zemi. Není tak snadné ze světového prostoru vyjít a zformovat nějaký bod začátku. Je tu přece všechno různé a v neustálém pohybu. Snažte se proto ujasnit si naprosto jedinou větu:

Všechno základní, ženoucí, budující, tvořící a udržující jest záření!

Zde musí vaše touha po vědění pevně zakotviti. Tlak nebo síla Světla sama vynucuje hnací a

krouživý pohyb, takže nic se nemůže zastavit.

A v tomto trvalém pohybu, spojeném s oteplováním a ochlazováním se všechno *formuje*. Vždycky podle zcela určitého druhu. Všechno se musí formovati podle zákonů záření a ne jinak.

Toto učíte základem obrazu, který vám chci dát.

Na cestě až dolů k těm místům, kde se mohou ztuhnout a formovat hmotnosti, odloučilo se ze záření již mnohé k vlastnímu zformování, jako různé stupně čistě duchovního, duchovního a bytostného. Tak se mohly utvářet úrovně a světy, které krouží samy v sobě a nepřekročí určité hranice.

V přiměřeném ochlazení záření mohly se srazit i hrubohmotné horniny země, při čemž těmto horninám přesně přizpůsobení bytostní pomocníci vědomě pomáhali. Při této práci nabývali také stále stoupajícího sebevědomí a tím i přiměřených lidských forem.

Při tom se rovněž oddělily vody od vzduchu a země.

Začněme tedy tím, že při našem pozorování nacházíme nejprve na tomto díle světa jen vzduch, vodu, zemi a horniny. Toto vše bylo již obsaženo ve vyzařování Božím, mohlo se však srážet pohybem, který nastal teprve zcela určitým ochlazením. Teprve takto sražené mohly se stát hmotně hmatatelnými a viditelnými.

Přes toto zviditelnění v ochlazení zůstává ještě v každém tom druhu určité vlastní záření, takže i horniny mají své vlastní záření, které je současně udržuje pohromadě.

Nyní je hornina vydána všanc působení vzduchu a vlhkosti, jakož i rozdílným teplotám, zejména na svém povrchu. Časem přinášejí tato působení na zevní vrstvě změny, které nazýváme zvětráním.

Protože vlastní vyzařování horniny proniká zvětralou vrstvou ven a tím ji, obrazně řečeno, prožhává, mění se toto záření takovým prožháváním ještě dříve než může působit navenek, protože zvětrání přivedlo změnu zevní vrstvy horniny.

Tato zcela přirozená změna záření dává jí však také změněné vlastnosti. Dosáhla-li tato změna vyzařování horniny zcela určitého stupně, poskytuje možnost k srážení zatím ještě ve všeobecném záření neviditelně odpočívajících semen lišejníků a mechů.

Tato semena jsou druhem záření zvětralé horniny přitahována. Připravení bytostní pomocníci je pečlivě ukládají, pomáhají jim k zrání a opatrují vzrůst z nich vzniklých rostlin, které svým složením opět vyvíjejí své vlastní záření.

Když pak zvadnou a rozpadávají se, nastává v jejich vyzařování opět změna, která ve zcela určitém stavu poskytuje cestu ke srážení semen jiných rostlin. Všude při této práci jsou činní laskaví a pomáhající bytostní pomocníci, kteří se mohou utvářet pod působením změn vyzařování ještě před hrubším srážením semenných částí. Jsou to mnozí lidé tak často vídaní gnomové, skřítki atd.

Tak to jde stále dál ve výstavbě nebo ve vývoji, jak tomu chcete říci. Záření dávají ve svých změnách neustálé možnosti ke srážení nových druhů a jejich vývoji.

Tak vznikají nejrozličnější druhy rostlin ve zcela zákonité výstavbě, která je udržována a může se projevovat jen ve změnách vyzařování.

Sloučením vyzařování hornin, rozkládajících se rostlin, vody, tak jako vzduchu a země, vznikají při zcela zákonitě určeném počtu a druhu také první zvířata, jejichž hrubohmotná semena jsou rovněž klidně a neviditelně obsažena ve všeobecném vyzařování.

Taková určitá a již vhodná směs záření přitahuje z hlavního vyzařování, které všechno neustále obklopuje, magneticky nacházející se tam části a tak se formuje nejprve *semeno* jako sraženina, ne snad zvíře, které se z takto stažených semen teprve vyvíjí.

Tím je také učiněn konec okřídleným slovům hádanky: Co bylo na světě dříve, slepice nebo vejce?

Pak teprve nastal pozvolný vývoj od stupně k stupni, zákonitě řízený změnami vyzařování, až nejvýše vyvinuté zvíře ve zcela určitém stavu zralosti dostalo *takové vyzařování krve*, které svým druhem záření přitahovalo a tím dávalo zárodku lidského ducha možnost se vtělit, zvolna ve zvířecím těle se probouzeti, je přetvářeti, aby nakonec *zevně* zformovalo také dnešního člověka s jeho vystupňovaným sebevědomím.

Chci vám dát jen v hrubých rysech náznak vzniku, abych zformoval obraz, který by vám ukázal, že *všechno* musí být majetkem Božím, protože vše vzniklo z jeho vyzařování a nemůže bez něj vůbec být. ...

🕉️ [33. Člověk a země.](#)

Energie

... *Energie jest duch!* Právě o duchu musím ještě mnohokrát pojednávat, neboť duch zahrnuje téměř *všechny* nevyřešené záhady naší nynější vědy. Duch má též mnohá odstupnění, což dosud nemohlo být bráno v úvahu, poněvadž to nikdo neví, ježto „duch“ nebyl tímto lidstvem vůbec ještě poznán.

Duch jest tak mnohostranný ve svém odstupňování, že v těchto mnoha odstupňováních vznikly všechny bludy, na nichž si lidé vždy ještě marně lámou svou hlavu.

Energie, nazývaná tak exaktní vědou, jest duch. Ne však takový duch, ze kterého se tvoří sebevědomý lidský duch, nýbrž jiný druh.

Dnes o tom jen krátce: Prastvoření v duchovním stvoření, tedy v Ráji, vyzařují *ve svém chtění*. Tato vyzařování jsou *také* duchovní, avšak nižšího stupně směrem dolů, neboť to nejsou přímá vyzařování *Ducha* Svatého, Božské vůle, nýbrž *vyzařování* těch, kteří byli Duchem Svatým stvořeni! Tato vyzařování pronikají jako duchovní odstupnění paprskovitě dolů přes hranice duchovní říše a proudí jinými částmi vesmíru, nesou však v sobě přes své odstupnění vždy ještě jako duchovní živou sílu, která nejen naráží a pudí, nýbrž působí také magneticky přitažlivě na jinorodé neduchovní okolí.

Magnetická přitažlivá síla u těchto duchovních proudů není však ve své síle tak veliká jako síla, která drží celý vesmír. Tak se stává, že proudy, proniknuvší z duchovní říše, mohou k sobě přitáhnout vždy jen *maličké částčky* jinorodého okolí a tím jsou jimi obaleny, kterýžto pochod rozdrobuje proudy zprvu jednotné. Takový duchovní proud jest tím v přirozeném dění rozdělen na nesčetné prášky, poněvadž obaly přitaženého mají dělicí účinek. Tyto obaly jsou vždy pouze úplně nepatrné, tenoučké vrstvičky rozličných okolních druhů, poněvadž *jednotlivý* malý duchovní

prášek proudu má magnetickou, zadržující sílu, odpovídající své nepatrnosti. Tím vznikají pak pozvolna elektrony, atomy atd.

Avšak cesta až sem jest nekonečně daleká. I tu chci dnes krátce popsat. Představte si: Vyzařování Prastvořených proniká ve své aktivitě chtění ven přes hranice Ráje. Přicházejí do říše bytostna jako magneticky přitahující cizinci. Bytostnost sama se skládá z mnohých odstupnění, které chci předběžně rozdělit zatím jen ve *tři* základní druhy: na *jemnou, střední a hrubou* bytostnost, nepřihlížeje při tom k základním druhům vědomé bytostnosti, která je v tomto druhu nejvyšší, a nevědomé bytostnosti.

Při vstupu duchovního proudu do jemného druhu bytostnosti nastává, jsouc vyvolána magnetickou silou proudu, ihned obalování touto jemnou bytostností, čímž se současně vzbuzuje horlivý pohyb. Tento pochod obalování vyhlíží tak, jakoby se nepřátelská armáda vrhla na tohoto vetřelce, či duchovní proud, při čemž však ve skutečnosti jen toto duchovní v tomto cizím druhu svého nového okolí, samo vyvolává tento pohyb vlastní magnetickou přitažlivou silou. Bytostné pospíchá k němu přitaženo v letícím spěchu. S obalováním následuje současně rozprášení proudu. Není žádného smísení duchovního s jemnou bytostností, nýbrž jen obalení duchovního bytostným. Jádro jest duchovní prášek, který jest kolem dokola obalen jemnobytostností, která jest držena magnetickou přitažlivou silou duchovního jádra.

Duchovní jádro uchovává však své magnetické vyzařování i přes tento obal a proniká jím jemný, bytostný obal. Při tomto pronikání vzniká však teplo a nastává změna zářením duchovního prášku. Spojením vystupuje jinak, než bylo zprvu a získává touto změnou vliv na *střední* bytostnost.

Současně s pochodem přitahování jemné bytostnosti vzniká pomalu stlačování se jednotlivých částí jemné bytostnosti, čili nakupení se kolem každého duchovního prášku a toto stlačené nakupení vyvolává zmenšení prostoru určité látky vůči jinému, ještě volně se vznášejícímu nepoutanému okolí jemné bytostnosti. Proto není již přitažlivou silou duchovní říše, ráje, držen na *stejně* výši, jako částičky dosud volné. Se stlačením *nastává další vzdálení se od stále stejnoměrně pracujícího magnetického střediska sil*, které spočívá v podstatě *duchovního* stvoření, Ráje. *A tento děj jest nástupem zákona tíže*. Jest to současně bod obratu v pohonu až dosud se odehrávajícího dění.

Tento pochod nutno bystře pozorovat; Činností chtění Prastvořených vznikají vyzařování. Nutno ovšem upozornit, že tato vyzařování nejsou chtěním samotným, nýbrž průvodními zjevy chtění, *vedlejšími účinky* hlavního proudu chtění. Přesto si udržují tyto vedlejší účinky, nekontrolovaně svými původci, vždy ještě tolik průbojné síly, že jsou *vypuzeny* přes hranice duchovní říše a tam vyvolávají magnetickou silou, která je v nich v důsledku jejich duchovního druhu zakotvena, účinky, které jsem právě vylíčil. Hlavní proud chtění Prastvořených nemá s tím nic společného. Ten se projevuje vždy přímo ve chtěném cíli. Mnohem silněji a vědoměji. O tom promluví jindy.

Okamžité obalení duchovního prášku, který byl vytlačen přes hranice, brání bezprostředně samočinnému jeho návratu do duchovna, poněvadž se mezi to vtlačila vrstvička jemné bytostnosti, nebo lépe, jest přitažlivostí duchovního prášku mezi tím držena. První děj vzdálení se od magnetického centra bylo tedy vypuzení ven jako vedlejší účinek nějakého vědomého chtění. S prvním obalem nastává ihned jako příčina dalšího pohybu pravý opak; nutnost dalšího vzdalování se následkem přitažlivosti vzniklého zhuštění jemné bytostnosti v poměru k dosavadnímu okolí, ostatní ještě nezhuštěné jemné bytostnosti. Odtud působí pak vždy *více* činitelů na pohybový popud. Při každém dalším obalu přistupuje k tomu nový činitel.

Zde musím podotknout, že každý jednotlivý druh v celém stvoření jest ve zcela zvláštním, svou podstatou podmíněném stupni pro sebe zaměřen na přitažlivou sílu duchovního stvoření,

v základě naladěný vždy na *volný, nesouvisající*, tedy *nestlačený* dotýčný druh.

Jemnohmotnost jest tedy zařízena na jiný stupeň přitažlivé síly než hrubohmotnost. Právě tak ovšem zase jinak než bytostnost. Tak dochází k tomu, že při obalování duchovního prášku stlačením jemné bytostnosti nastává ihned jiný stupeň přitažlivé síly duchovního stvoření, který způsobuje vzdalování se obaleného duchovního prášku dále od bodu přitažlivosti.

Tento děj se opakuje při každém novém obalení. Jest nazýván zákonem tíže, který ve skutečnosti jest zakotven v možnosti vzdálení se té které věci od přirozené přitažlivosti duchovního stvoření! Tato možnost vzdálení se jest podmíněna příslušnou podstatou v jejích rozličných změnách.

K dalšímu ději mohu se vyjádřit stručněji: Stlačený obal jemné bytostnosti přináší s sebou podle našich pojmů takzvané *klesání* vlivem shora uvedených účinků a blíží se tím střední bytostnosti, na kterou nyní vyzařování duchovního jádra změněné vlivem obalu, působí právě tak přitažlivě, jako dříve duchovní prášek na jemnou bytostnost. Zde je nutno opět si všimnout toho, že přímé, tedy nezměněné vyzařování duchovního prášku, by nemohlo ve střední bytostnosti působit tak silně jako nynější vyzařování, které bylo pozměněno obaly jemné bytostnosti. *Teprve toto* může působit na střední bytostnost tak přitažlivě, že se ihned klade jako další obal přes obal jemné bytostnosti a jest udržována změněnou přitažlivou silou duchovního prášku.

Tím vzniká tentýž pochod jako dříve v jemné bytostnosti a také zde je vyzařování duchovního prášku opět pozměněno, poněvadž jest již ovlivněno *dvěma* obaly. Tak to jde dále do hrubé bytostnosti a z ní pak zase do jemné, střední a hrubé jemnohmotnosti. Duchovní prášek přijímá vždy nové obaly rozličných druhů, až pak nakonec vstupuje do jemné hrubohmotnosti a tím kolem sebe klade *tento* obal. Odtud jde do střední hrubohmotnosti a pak teprve do těžké, tedy hrubé hrubohmotnosti, která ve svém volném stavu odpovídá vůbec hrubohmotnosti našeho těla a našeho viditelného okolí. Teprve zde se však stává vším tím, co jest exaktní vědě dneška známo, stává se elektrony, atomy atd.

Ženoucí energií jest ve všem jen *jádro*, nepatrný *duchovní* prášek, který patří k nejnižšímu odstupu v duchovnu a jest jen vedlejším projevem chtění Prastvořených v tak zvaném ráji, v duchovní centrále stvoření. ... [29. Co je energie? Co je tíže?](#)

Akce a reakce

... Prostě a jednoduše a přece tak výstižně řekl to již veliký zvěstovatel Pravdy, Ježíš Kristus: „*Co člověk zasévá, to také sklídí!*“ ...

... Ale zákon zvrátneho působení také podmiňuje, že člověk všechno, co zasévá, tedy tam, kde dává příčinu k působení, také nutně skliditi *musí!* ...

... Člověk má vždy jen svobodný úmysl a svobodné rozhodnutí při počátku každé věci v tom, že určuje kam a kterým směrem má býti vedena všesíla, jím proudící. Pak *musí* nésti následky, vzniklé z tohoto působení síly, která byla uvedena v činnost směrem jím chtěným. ...

... *Ten, kdo něco vytvořil, je vázán na svůj vlastní výtvor, i když jím obmyslel jiné!* ...

 [6. Osud.](#)

... Paprsky hvězd tvoří jen cesty a průplavy, jimiž může všechno jemnohmotné, živé, pronikati soustředěněji k lidské duši, aby tam zapůsobilo. Obrazně vyjádřeno, můžeme říci: Hvězdy udávají signál pro doby, ve kterých vracející se zvrtná působení vedením hvězdných paprsků mohou prouditi soustředěněji a sevřeněji k člověku. K nepříznivým, nebo nepřátelským paprskům hvězd přidružují se zlá zvrtná působení, vznášející se pro dotyčného člověka v jemnohmotném. K paprskům příznivým připojují se naopak v důsledku stejnorodosti jen dobrá zvrtná působení. ...

☉36. Astrologie.

... Vyzařování ducha vnímá odpory, na které naráží a přivádí je zpět k duchu způsobem zvrtného působení. Zpětné vedení v této těžké hrubohmotnosti probíhá k tomu účelu stvořenými hrubohmotnými orgány, jako očima a ušima. Mozek je při tom shromaždištěm zprostředkování všech podorgánů. ...

☉44. Duše putuje ...

... Všechno dění ve stvoření, tedy ve hmotnosti, musí ve svém koloběhu dosáhnouti správného zakončení, nebo, jak také se může říci, musí se uzavřít jako kruh. Proto podle zákonů stvoření všechno se také nezbytně vrací ke svému východisku, kde jedině může dojít svého konce, tedy rozřešení, rozuzlení, vybití, nebo pohasnutí činnosti. Tak je tomu s celým stvořením samotným a s každým jednotlivým dějem. Z toho vzniká bezpodmínečné zvrtné působení ...

☉37. Symbolika v lidském osudu.

... Právě poselství Boží zná jen lidské duchy, kteří jsou více nebo méně vyvinutí, tedy více nebo méně vnímaví. A jedině to jest směrodatné ve zpětném působení, které je řídící ve stvoření. A toto zpětné působení jest částí samotné veliké vůle Boží, takže ve skutečnosti tato vůle skrze bezpodmínečné zpětné působení vše ve stvoření řídí a přináší původci podle zásluhy odměnu nebo trest. ...

☉48. Poselství Grálu a Židů.

Přitažlivost stejnorodosti

... A z toho, co bylo řečeno, možno mít užitek tehdy, jestliže použijeme též zákona stejnorodosti. Při tom je nutno, všimati si především *obalů*, neboť každý obal jest podroben zákonům *svého* druhu, což znamená, že se duchovní prášek může správně uplatňovat vždy jen tam, kde je právě jeho *nejzevnější* obal ve své stejnorodosti. Se svým hrubohmotným obalem jen ve hrubohmotnosti a zde opět jen ve zcela určitém příslušném druhu. S jemnohmotným obalem jen ve stejnorodosti jemnohmotna. V bytostném obalu jen v příslušném druhu bytostnosti. ... ☉29. *Co je energie? Co je tíže?*

... Podle toho jak člověk, tedy duch, vyvíjí a ovládá barvy svých vyzařování, stanoví jako při radiu

také své vlny na stejné barvy a tyto pak přijímá z vesmíru. Toto přijímání může být stejně dobře také označeno jako přitahování nebo přitažlivá síla stejnorodosti. Je lhostejno, jak se to pojmenuje, neboť postup zůstává týž. Vždyť barvy označují jen druh a druh udává barvu. V tom jest i ztracený klíč k *pravému* královskému umění, astrologii, tak jako klíč k prohloubenému léčení bylinami a jako k popíranému umění tělesného i duchovního léčivého magnetismu. Jest v tom klíč k umění života a také ke stupnici duchovního vzestupu. Stupnicí nebo tak zvaným žebříkem do nebe není míněno nic jiného, než prostý *nástroj*, kterého se má použít. Oka této sítě vyzařování jsou příčlemi tohoto žebříku. V tom jest *všechno*, celé vědění a poslední tajemství ve stvoření. ...

🌀66. *Hrubohmotnost, jemnohmotnost, vyzařování, prostor a čas.*

Tíha

... Samozřejmě z toho vyplývá, že námi již zmíněný zákon tíže, tedy možnost vzdálení se od přitažlivé síly duchovní říše působí vždy jen převážně na příslušný zevnější obal. Tento zevnější obal jest tedy rozhodující pro místo zdržování se a pro sílu k přímé činnosti. *Klíč* k otevření vchodů do jiných druhů jako na příklad z jemné bytostnosti do střední a hrubé, tak jako do hmotnosti, jest *ve změnách vyzařování duchovního prášku*, jež vznikají vždy dalšími obaly. Bez těchto změn by nebyl možný ani přechod, ani činnost v přitahování. Duchovní muselo by tedy zůstat úplně nečinné, kdyby přešlo přímo bez přechodů do hmotnosti, poněvadž by tím chyběla každá možnost spojení.

Ku konci ještě něco: Z mých výkladů vyplývá, že jedině duchovní *není podrobena zákonu tíže!* Nezná žádné tíže a proto vždy, jakmile jsou uvolněny jeho obaly, musí nezadržitelně stoupat, letět vzhůru do duchovní říše, která nepodléhá zákonu tíže, nám známému.

Abych vyloučil omyly, chci poukázat na to, že duchovní zárodek člověka jest *zcela jiného druhu* duchovna, než zde znázorňované proudy. Má také mnohem více přitažlivé síly a uplatňuje ji až po určitý stupeň také přímo na obalené duchovní prášky. Tak mnohý posluchač může si nyní představit, že veliké rozdělení *duchovních* druhů v pozdějším stvoření, tedy také v našich částech, tím že nepodléhá tíži okolí, nese v sobě ohromnou sílu ke vzestupu ke svému duchovnímu původu a tím spojení s přitažlivou silou odtud přicházející, dává celému vesmíru *držení* a pomáhá udržovati dráhu, kterou všechno musí dodržovat.

Tento obor jest tak ohromný, že dnešní malý přehled musí být rozdělen do mnoha přednášek, abych posluchače a čtenáře do toho uvedl. Avšak přes zdánlivou obtížnost vrací se vždy vše jen k největší prostotě. Jedině odklon lidského ducha, způsobený potlačením jeho *duchovní vnímavosti* mne nutí, abych v mnohaletých přednáškách provedl posluchače namáhavou cestičkou rozumu, poněvadž se každý bez výjimky ztratil v houštinách.

Seskupení se, znázorněných částek ve hvězdy se vznikajícím při tom nahromaděním magnetické síly duchovna, které je v nich obsaženo, které mimo působící velikou centrálu duchovní říše, mají mezi sebou a v sobě opět vlastní, vůči duchovní říši přirozeně mnohem slabší centrály přitažlivosti, které ve veliké vzdálenosti od Ráje, jako hlavního centra, také mezi sebou mohou zvlášť působit, přes to, že zůstávají vždy v poutech hlavní přitažlivé síly duchovního ráje, bude tvořiti sérii přednášek pro sebe. Právě tak jejich seskupení se v těla lidská, zvířecí a rostlinná. ...

🌀29. *Co je energie? Co je tíže?*

Chtění a vůle

... Tak jako proniká vším, tak proudí též bez přestání člověkem. Ten je uzpůsoben tak, že se podobá broušené čočce. Jako čočka shromažďuje sluneční paprsky ji pronikající a soustředěně rozvádí je dále, takže tyto hřejivé paprsky spojují se v jediném bodě zažehují a zápalně rozdmychují oheň, tak sbírá člověk svým zvláštním uzpůsobením tvůrčí sílu jím proudící, pomocí svého citění a rozvádí ji soustředěnou svými myšlenkami dále.

Podle způsobu svého citění a souvisících s ním myšlenek, *řídí* tedy samočinně působící tvůrčí Božskou sílu k dobrému nebo zlému působení!

A to je ta zodpovědnost, kterou člověk nésti musí! ...

🕊️ 5. *Zodpovědnost.*

... To skutečně rozhodující pro bytí lidského ducha, pro jeho vzestup nebo sestup, jest však *nejsilněji* zakotveno v *citovém chtění*, kterého si člověk nejméně všímá. Není však žádného uniknutí, žádného zkrášlení nebo zfalšování tohoto nikdy neselhávajícího, bezpodmínečného působení. Jedině v něm spočívá skutečné „prožití“ lidského ducha, protože *citové chtění jest jedinou pákou k vybavení duchovních vln síly, které spočívají v díle Stvořitelově*. Tyto vlny síly čekají jen na popud citového chtění lidských duchů, aby tento popud, mnohokrát zesílený ihned přivedly k projevu. Právě o tento tak důležitý, ba nejdůležitější děj se lidstvo dosud téměř nestaralo.

Z toho důvodu chci znovu poukázat na zdánlivě prostý, ale vše obsahující hlavní bod: *Duchovní síla*, pronikající dílo stvoření, může najíti spojení a kontakt *jen s citovým chtěním* lidských duchů. Všechno jiné jest ze spojení vyloučeno!

Již chtění myšlenkové nemůže dosáhnouti žádného spojení, tím méně ovšem pak nějaké *produkty* myšlenkového chtění. Tento fakt vylučuje *každou* naději, že by mohla býti někdy *vlastní* hlavní síla ve stvoření nějak uvedena v souvislost s nějakým „vynálezem“! Proti tomu jest tu zastrčena neposunutelná závora. Člověk nezná hlavní sílu, ani její účinky, ačkoliv tkví v ní. Touto prasílkou není síla, kterou si ten či onen myslitel nebo vynálezce jako prasílu představuje. V jejich představách jedná se vždy jen o velmi podřízené energie, kterých může býti ještě mnoho a to s úžasnými účinky *nalezeno*. ...

... Kdyby jen lidé se ještě otevřeli aspoň *tak dalece*, že by byli schopni tušit, jaký poklad pro ně chová toto stvoření! Poklad, který má býti nalezen a vyzdvižen každým lidským duchem, to jest, *kterého má býti vědomě použito*: Jest to mnou tak často uváděná neutrální hlavní síla. Ona nezná rozdíl mezi dobrem a zlem, stojí mimo tyto pojmy. Je to prostě „*živá síla*“.

Každé lidské citové chtění působí *jako klíč* k pokladnici a najde styk s touto vznešenou silou. Dobrá vůle právě tak, jako zlá vůle. Obojí se touto „silou“ posiluje a oživuje, protože ona ihned přistupuje na citové chtění lidského ducha. A *jen* na toto a na nic jiného. *Způsob* chtění udává člověk, to jest jen v jeho ruce. Síla nepřivedí ani dobré, ani zlé, protože ona jest prostě „síla“ a oživuje to, co člověk chtěl.

Při tom však jest důležité věděti, že člověk nechová tuto oživující sílu v sobě samém, *nýbrž má k ní jen klíč ve schopnosti svých citů*. Jest tedy správcem této tvůrčí formující síly, která pracuje podle jeho chtění. Z toho důvodu jest mu klásti účty ze správcovské činnosti, kterou vykonává

každou hodinou. ...

🕉️ [69. V říši démonů a fantomů.](#)

... každé chtění ducha jest pohybem, který v dalším svém působení utváří opět pohyb! ... 🕉️ [37. Na hrubohmotné hranici.](#)

From:
<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:
<https://duhovnipodpora.vzestup.net/projekty/veda/poselstvi/start?rev=1546159452>

Last update: **30.12.2018 09:44**

